

Δύο ημερομηνίες, που οριοθετούν μια ταραγμένη πεντηκονταετία για την Πατρίδα μας, στιγματισμένη από διχόνοιες, πολιτικές αντιπαράθεσεις, στρατιωτικές επεμβάσεις και δικτατορίες, εθνικές υποχωρήσεις, κοινωνικές ανακατατάξεις, οικονομικές αντιφάσεις, πολιτιστικές και αξιακές ανατροπές...

Μια πεντηκονταετία, που, βάσιμα θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς, κρύβει μέσα της όλες τις εθνικές μας παθογένειες, με κορυφαία τις πάντοτε υφέρπουσες διχαστικές τάσεις, που θέλουν πάντοτε να διαχωρίζουν τους Έλληνες σε πατριώτες και προδότες, ανάλογα με τις πολιτικές τους τοποθετήσεις και επιλογές!

Και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι κανείς δεν ενωτίσθηκε τις οδυνηρές προειδοποιήσεις της Ιστορίας, που καταλήγουν στο πανθομολογούμενο αξίωμα ότι ο διχασμός οδηγεί στην καταστροφή!

Ο πολιτικός διχασμός του 1965 οδήγησε στη στρατιωτική δικτατορία, ο πολιτικός και εκκλησιαστικός διχασμός του Κυπριακού Ελληνισμού οδήγησε στον ακρωτηριασμό της από αιώνων Ελληνικής Κύπρου, το σαράκι του κομματικού διχασμού δημιούργησε τα αλήστου μνήμης “πράσινα και γαλάζια καφενεία”, και τα τελευταία χρόνια διαχώρησε τους Έλληνες σε, αλληλοκατηγορούμενους ως προδότες, μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς....

Μια αληθινα χαμένη πεντηκονταετία, τα σφάλματα και οι πολλαπλές αντιφάσεις της οποίας οδήγησαν την Πατρίδα σε ηθική και οικονομική χρεωκοπία, έριξαν τους Έλληνες στη δίνη της απογοήτευσης και του φόβου, ψαλλίδισαν τα φτερά των παιδιών μας και σκότωσαν τις ελπίδες τους!

Λέγεται, και έτσι πρέπει να είναι, ότι το βαθύτερο σκοτάδι παρατηρείται λίγο πριν το ξημέρωμα...

Και δεν χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια να διακρίνει κάθε καλής θέλησης Έλληνας ότι μέσα από το βαθύτατο σκοτάδι, που βαραίνει σήμερα την ψυχή και τη ζωή μας, αρχίζει να αχνοφέγγει η αυγή μιας καινούριας μέρας...

Ήδη, δυο ακτίνες διαπέρασαν τα μαύρα σύννεφα, που χρόνια τώρα καλύπτουν τον ουρανό της Ελλάδας!

Η πρώτη αφορά την επάνοδο στο καθημερινό, πολιτικό και τηλεοπτικό, λεξιλόγιο λέξεων όπως Έθνος και Πατρίδα, λέξεων, που είχαν εξοβελισθεί ακόμα και από τα σχολικά βιβλία, που θεωρούνταν ξεπερασμένες, εμπόδια στην εμπέδωση της ειρήνης και τροχοπεδη στο συρμό της επελαύνουσας παγκοσμιοποίησης....

Σιγά-σιγά, και αφού φτάσαμε στο χείλος του γκρεμού, φαίνεται πως διαπιστώνουμε ότι η Πατρίδα «είναι, που μας σώζει, και μόνο αν το σκάφος της αρμενίζει καλά, αποκτάμε φίλους και ευτυχούμε», όπως αιώνες τώρα διαπίστωνε ο Σοφοκλής στην «Αντιγόνη»!

Αργήσαμε, ίσως, αλλά μιμηθήκαμε σ' αυτό τον Στάλιν, τον ηγέτη της φανατικά διεθνιστικής τότε Σοβιετικής Ένωσης, ο οποίος συνειδητοποίησε ότι η επίθεση της πανίσχυρης Χιτλερικής Γερμανίας ενάντια στη χώρα του δεν θα μπορούσε να αναχαιτιστεί με ιδεοληπτικά φληναφήματα, αλλά μόνο με την επίκληση στο πατριωτικό φρόνημα των Ρώσων. Καλώντας τους Σοβιετικούς πολίτες να αντισταθούν στη Γερμανική επέλαση το 1941, δεν τους απεκάλεσε με την κομμουνιστική έκφραση “Συντρόφους”, αλλά με τη χριστιανική επίκληση “αδελφούς και αδελφές”! Και ο κατά των Γερμανών πόλεμος δεν ονομάστηκε αντιφασιστικός ή αντιναζιστικός, αλλά “Μεγάλος Πατριωτικός Πόλεμος”, στον οποίο αποφασιστικό ρόλο έπαιξε η συνδρομή της σκληρά τότε διωκόμενης Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας!

Μια δεύτερη αναλαμπή ελπίδας προσφέρει η εικόνα των πολιτικών αρχηγών να κάθονται γύρω από το ίδιο τραπέζι, να συζητούν για τους μεγάλους κινδύνους της Πατρίδας και, επιτέλους, να συμφωνούν σε κάτι!

Γιατί, κακά τα ψέμματα: κανείς πολιτικός δεν είναι ξενόδουλος ή προδότης!

Συχνά, όμως, επικαιροποιείται τραγικά η διαπίστωση του Περικλή “Μάλλον πεφόβημαι τας οικείας ημών αμαρτίας ή τας των εναντίων διανοίας”, περισσότερο, δηλαδή, φοβούμαι τα δικά μας σφάλματα, παρά τα σχέδια των εχθρών μας!

Εκείνο, που εκ των πραγμάτων και των αναγκών επιβάλλεται, πριν “θρηνήσουμε επί ποταμών Βαβυλώνος” είναι να υποχωρήσει το κακώς νοούμενο “κομματικό συμφέρον”, μπροστά στο εθνικό, το συμφέρον της “Μητέρας-Πατρίδας”, όπως με ευχάριστη έκπληξη ακούστηκε από χείλη σημερινού Υπουργού, τη μέρα της ορκωμοσίας του!

Μια έκφραση, που υπενθύμισε την ετυμολογική ιδιαιτερότητα της λέξης “ΠΑΤΡΙΔΑ”. Ενώ παράγεται, δηλαδή, από την αρσενικού γένους λέξη “πατήρ”, προφέρεται σε θηλυκό γένος, ακριβώς για να δηλώσει ότι η κάθε Πατρίδα είναι και πατέρα και μητέρα για τον κάθε άνθρωπο, όπου γης!

Στο “και πέντε” μιας νέας εθνικής καταστροφής, επιβάλλεται να κάνουμε προσκλητήριο για εθνική και θρησκευτική αυτοσυνειδησία, κατά την προφητική πρόταση του αλησμόνητου Αρχιεπίσκοπου Χριστόδουλου!

“Όπισθεν ολοταχώς” στις μεγάλες και διαχρονικές αξίες, που στήριξαν το Έθνος μας στην ανά τους αιώνες ιστορική του πορεία και το όπλισαν με θάρρος, πίστη, αποφασιστικότητα και αισιοδοξία, “òπισθεν ολοταχώς” για να επανακτήσουμε την εθνική και θρησκευτική μας αυτοσυνειδησία!

Και ας “αφήσουμε το παρελθόν στο έλεος του Θεού, το παρόν στην αγάπη του και το μέλλον στην πρόνοιά του», κατά τον υπέροχο λόγο του Αββά Ησύχιου.

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 25 Ιουλίου 2015)